

PATIR I PREGAR PER AMOR

Per la gràcia de Déu, Montse acceptà la malaltia amb alegria i pau veritable, veient-hi la voluntat de Déu. Així ho deixaren escrit les seves amigues, que intuïen alguna cosa especial en ella. Rosa Pantaleoni comentava: "Jo no podia comprendre com estava tan quieta, patint tant de dolor, cada dia més. Al llarg de la malaltia vaig ser testimoni de la seva unió amb el Senyor, minut a minut. Fou un canvi tan ràpid i tan profund que un dia li vaig preguntar: Montse, tu ets la mateixa de sempre, oi? I em contestà que sí; que era la mateixa, però que sentia el Cel ben a prop i allò l'ajudava a lluitar".

Estava tan gastada i adolorida que hagueren de reduir les visites de les amigues. Però no es podia contenir als qui tant l'estimaven, de manera que l'habitació sempre era plena; i tot i que li costava molt parlar i mantenir un diàleg, la Montse sabia que els feia bé i s'esforçava de valent, amb la intenció d'apropar-les a Déu.

Explica la seva mare que un cop, en veure que estava molt cansada, intentaren enganyar-la i li digueren que dues amigues trucaven per telèfon per saber com es trobava. S'adonà que no era així, sinó que eren a casa i reaccionà de seguida: "Mare, no som aquí per fer el que ens ve de gust, fes-les passar".

La multitud de persones que anaren a veure-la durant la malaltia –els Grases eren una família molt nombrosa i tenien moltes amistats–, sortien molt impressionades. Montserrat Amat, una amiga de la família que passava moltes estones amb ella, comentava que les visites sortien sempre amb pau i desitjos de ser millors, mai tristes: "És que visitar la Montse fa molt de bé".

Recorda també que un dia començaren a resar el Rosari i, veient que no es trobava bé, li preguntà si tenia prou forces, ella contestà de seguida: "sí, sí, vull resar-lo". Contestava en silenci i quan acabava feia un senyal per dir-li que havia acabat; i així podia continuar en veu alta.

L'exemple de la Montse era evident, tothom qui anava a veure-la quedava impressionat de la seva fortalesa i alegria. Va saber dur la creu amb gran amor a Déu, una creu molt dolorosa. Un gest molt característic seu era agafar el crucifix i tenir-lo entre les mans. Comentava: "a les nits és quan més el necessito"; i repetia "Beneït sigui el dolor, estimat sigui el dolor, santificat sigui el dolor... Glorificat sigui el dolor!" (*Camí, 208*).

Sempre alegre fins al darrer moment

Vull deixar constància de l'ajuda que he rebut per mitjà de la devoció privada a Montse Grases.

Fa uns quants anys, quan vaig llegir-ne la biografia, em cridà molt l'atenció el seu somriure davant la mort i la seva alegria. Des d'aleshores hi tinc devoció.

Un cop, llegint una revista, em vaig adonar que hi havia relats de favors rebuts per mitjà de la intercessió de persones que es troben en procés de canonització. Em vaig entristir perquè no en vaig trobar cap de la Montse. Vaig pensar que era culpa meva perquè jo no li estava demanant res ni en difonia la devoció. Vaig començar a demanar-li ajuda en coses petites.

Com que sóc molt distreta, sovint perdo coses. El primer que li vaig demanar va ser trobar un llibre a la biblioteca de la Universitat on treballa. El vaig buscar durant quinze dies. Preocupada vaig acudir a la Montse. El primer favor fou que acceptessin renovar el llibre a la biblioteca sense dur-lo, cosa que no fan mai. Després, també gràcies a la Montse, vaig poder trobar-lo. Una persona de la meua família l'havia guardat molt bé en un armari i ja no se'n recordava; el vaig descobrir ordenant l'armari.

La Montse m'ha ajudat a localitzar també altres objectes perduts: unes anelles que s'havien desplaçat darrere el capçal d'un llit les trobà la meua germana netejant l'habitació; i un crucifix que duia a la cartera va caure al fons d'un cotxe i el trobà una altra persona.

I encara més important, li he demanat ajuda per aconseguir les amigues a Déu. Fa uns dies una d'aquestes aconseguí autorització a la feina per faltar un cap de setmana i fer un curs de recés. Li havien dit que no podia fallar aquells dies perquè li corresponia un torn especial. Acudírem a la Montse perquè hi intercedís; tornà a demanar permís i l'hi donaren.

A.M.L.

ORACIÓ

Oh Déu, que concedíreu a la vostra serventa Montserrat, la gràcia d'una entrega serena i alegre a la vostra Divina Voluntat, viscuda enmig del món amb una senzillesa admirable: feu que jo sàpiga oferir-vos amb amor tota la meua activitat de cada dia, i convertir-la en un servei cristià als altres; digneu-vos gloriïcar la vostra serventa i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

D'acord amb els decrets del Papa Urbà VIII, declarem que no es pretén prevenir de cap manera el judici de l'Autoritat eclesiàstica, i que aquesta pregària no té cap finalitat de culte públic.

- **M. Eguibar**, *Montserrat Grases: una vida senzilla*, Ed. Palabra, "Folletos Mundo Cristiano", núm. 44, 12a edició, Madrid 1994.
- **J. M. Cejas**, *Montse Grases. L'alegria de l'entrega*, Ed. Rialp, Madrid 1993.
- **J. M. Cejas**, *Montse Grases. Biografia breu*, Ed. Rialp, Madrid 1994.
- **J. L. M. Picanyol i P. Saumell**, *Montse. El secret d'un somriure*, Ed. Casals, Barcelona 1998.
- Vídeo: *Montse Grases (1941-1957). Una vida senzilla*. Comandes a Beta Films SA, c/ Pío Felipe, 12. 28038 MADRID.

Agraïm les almoines que ens envien per col·laborar en les despeses de l'Oficina per a les Causes dels Sants de la Prelatura de l'Opus Dei, que ens arriben per gir postal; per transferència al c/c número 0182-4017-57-0018820005 al BBVA, agència urbana del carrer Diego de León, 16 28006 Madrid; o per altres mitjans.

Es publica amb aprovació eclesiàstica

Notícies de la Causa

La *Positio* sobre la vida i virtuts de la Montse és a la Congregació per a les Causes dels Sants, tot esperant que li arribi el torn per ser discutida en el Congrés dels Consultors Teòlegs.